

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218345025904/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Obeliskerne, Palmen og Fyrretræet

Paris, Nov.

I det jeg over alt paa Gader, Veje, i Sporvogne og i Teaterloger for en Øvelses Skyld søger Samtale med indfødte og fører et udmærket Sprog med indslyngede Betingelses-Bisætninger og med en Brug af Subjonctif og Conditionel, som er fuld af Finheder ... skal det hænde mig, at det i dette Øjeblik netop ikke vil falde mig ind, hvad et Fyrretræ hedder. Og dog skal jeg bruge det i dette Nu, da jeg sidder i Sporvognen mellem St. Cloud og Louvre og lykkelig har knyttet en Samtale, aabnet mig den allersjældneste Lejlighed til at vænnes til Sproget.

Aa, tro for Resten ikke, at jeg falder Folk til Besvær i Sporvogne eller Teaterloger. Sad jeg ikke i Aftes i *Odéon* ved Siden af to Pariserinder, som bevogtede mig med forventningsfulde Øjne og siden søgte at tale baade tysk og engelsk indbyrdes for at lokke mig ud af min Tilbagetrukkethed? Forgæves! mine Læber blev stumme.

Men i Dag er det en anden Sag. Med største Mod har jeg sat mig ud over alle Sprogvanskeligheder og det, som er mere. Og nu skal jeg pludselig staa stille i sørgelig Mangel af et *Fyrretræ*.

Jeg kan sagtens tale om en Obelisk, fordi den er Obelisk paa alle Sprog; men den erstatter mig ikke det Fyrretræ, hvorom jeg vil fortælle den stolte Dame, der sidder lige over for mig i Vognen, kørende mellem St. Cloud og Louvre, og som paa min Udlændigheds Vegne offerer lidt af sin Grandezza, under mig en fjærn Solstraale af sin Opmærksomhed.

Ak, det er saare langt fra, at hun har gjort Øjne til mig som de to Damer i Aftes, eller at hun nu gør Øjne. Men forunderligt, jeg sætter en uvurderlig Pris paa denne Samtale med en indfødt og lader hende ikke slippe. Kommer vi dog ikke begge to fra den samme mørke Sporvogns-Holdeplads, hvor vi næsten har ventet en halv Time? og